

Påminnelse om pandemin och ett vårdbiträde med mod

Våra recensenter har sett filmen *Så länge hjärtat slår* som handlar om visselblåsaren Stine Christophersen som under pandemin 2020 avslöjade brister i vården av covidsjuka på ett äldreboende i Stockholm. Alla tre gillade filmen skarpt.

Innan filmen visades på Biocafé Tellus blev Stine Christophersen intervjuad av en trevlig kvinna. Intervjun var mycket intressant och Stine berättade att från början var äldreboendet filmen handlar om ett riktigt trevligt ställe, privatägt av ett litet företag, där man kunde skämta med sin chef som var en rolig och bra person. Sedan köpte det större vinstdrivande företaget Attendo upp stället och inget blev detsamma.

Både Stockholms stad och Attendo lovade att alla äldre och sjuka skulle tas väl om hand, men i början av pandemin fick de ingen bra vård alls. Sjuka och friska vårdades på samma avdelningar, med påföljden att smittan spreds och friska insjuknade.

Stine Christophersen till höger, samtalade innan filmvisningen med Marie-Anne Knutas från Biocafé Tellus om det som hände 2020 när hon slog larm om skandalen på äldreboendet där hon jobbade. Idag har hon utbildat sig till journalist. Foto: Anna Fredriksson

De äldre dog som flugor för att de inte fick rätt vård på Attendos äldreboende. Vårdbiträdet Stina ville separera sjuka och friska men ledningen struntade i henne. Det sa man förstås inte till anhöriga utan påstod att man minsann gjorde allt för att ta väl hand om de boende, men man ljög. Trots pandemin handlade allt bara om att fylla sängar så att företaget inte gick back.

Två av tre inblandade chefer dömdes när skandalen uppdagats [för brott mot meddelarfriheten](#). När Stine gick till media gav cheferna henne en erinran och hotade henne, vilket är olagligt. Högste chefen blev uthängd i media och blev så hotad att han var tvungen att ha livvakter. Lönebonusar till olika chefer drogs tillbaka, och högste chefens påstod sig ha skänkt

bort sin till välgörande ändamål.

Jag vet hur det kan gå till på liknande vinstdrivande äldreboenden då min mormor på 97 år som till slut bara vägde 42 kg, fick ett Fentanylplåster mot smärta. Hon brukade inte ens ta en Alvedon. Efter tre dagar med Fentanyl dog hon. Hon fick inte heller under sin vistelse tillräckligt med mat eller vätska utan tynade bort. Personalen gnällde över att vi var på besök för ofta men vi behövde se till att hon fick mat.

Min Tellusdag var mycket trevlig och riktigt lyckad. Innan vi såg filmen gick vi på Tellus café. Jag vistas mycket i Kransen men hade inte varit på caféet på länge. På väggarna hänger nu [häftiga fotografier, porträtt](#). Utbudet var mycket billigt och jag åt en god macka. Men viktigast är att Biocafé Tellus är ett ställe där man träffar likasinnade och coola gamla Kransenbor. Stämningen är mysig och lugn. Cafét är ett riktigt hederligt och mysigt gammalt fik. Inte som många nya ställen där man inte vet om man är på ett café eller ett diskotek. Jag känner mig inspirerad nu och kommer definitivt att besöka cafét oftare, vill även gå på jazzkvällarna.

Kent till vänster med hatt och vännerna Micke och Eva hade ett trevligt besök med fika och film på **Biocafé Tellus**.

Min gamla mormor föddes i Midsommarkransen år 1921. Hon bodde på Svandammsvägen i ett gammalt hus som fortfarande står kvar och hon gick på Tellusbiografen i sin ungdom. Hon brukade berätta om Kransen förr, när spårvagnen gick kring Svandamsparken och man såg hästar med vagn.

Kent, stolt fjärde generationens Midsommarkransbo, även gammelmormor och gammelmorfar bodde här.

O vilket underbart ställe; **Biocafé Tellus!**

På caféet hängde en massa fina fotografier inramade på väggarna och där var verkligen en jättehärlig stämning. Från caféet kunde man gå raka spåret till biografen som var i samma hus. Jättebra för rörelsehindrade. Vid biljettkassorna innan man kliver in i biosalongen finns en gammal, ball filmprojektor som vittnar om att biografen faktiskt är över 100 år gammal.

Innan *Så länge hjärtat slår* visades intervjuades visselblåsaren **Stine Christophersen** som filmen handlar om. Stine berättade om de fruktansvärda missförhållandena på äldreboendet där hon jobbade under pandemin. Det hela var roligt presenterat, trots den hemska storyn var det kryddat med humor och på riktigt. Filmen är en viktig dokumentär och huvudrollsinnehavaren **Bianca Kronlöf** var riktigt bra i sin tolkning av Stine. Filmen var bra på så många sätt och mycket tack vare Bianca som är en grym skådespelerska.

Man både skrattade och grät och verkligen kände denna viktiga film in i själen, så ärlig och välspelad var den. Jag kände mig helt omtumlad när jag lämnade biosalongen. All heder till alla inblandade i denna fina upplevelse.

Eva

Jag blev mycket tagen av *Så länge hjärtat slår*. Den speglade det som jag fick slåss mot i årtal, fast i mitt fall var det min fru som inte fick den hjälp och vård hon behövde. Filmen rörde mig något enormt och det är ju inte så underligt med tanke på vad jag själv har i bagaget.

Bianca Kronlöf var strålande i rollen som visselblåsaren på äldreboendet och gav rollen en mycket realistiskt framtoning.

Innan föreställningen var Stine Christophersen som filmen handlar om på plats i salongen och gav bakgrunden till filmen. Hon beskrev sin vanmakt och sin relation till de äldre på boendet.

Biocafé Tellus känns som att flyttas tillbaka till sekelskiftet. Den gamla projektorn är etthundra år gammal och lokalen ett kulturminne i allra högsta grad. I caféet hänger fina fotografier. Det är viktigt att svunna tiders biografer och caféer får leva kvar i detta växande plastsamhälle med krogar där dagens lunch kostar 250 kronor. Alla fina gamla biografer som finns kvar idag drivs av ideella föreningar.

Jag ger Biocafé Tellus 5 stjärnor av 5 möjliga.

Micke

Så länge hjärtat slår

Regissör: Ella Lemhagen

Huvudroll: Bianca Kronlöf

Biocafé Tellus, anno 1920, Midsommarkransen, Stockholm

